

vode pocitka

letnik 33, številka 11-12/2017

revija za evangelijsko duhovnost

**500 let
reformacije
1517-2017**

Vode počitka

kazalo

DIREKTNO	4	Zakaj je Jezus prišel na ta svet
ODLOČNO	6	Božič ne sme postati farsa
POGUMNO	10	Svoj pogled dvigam k Bogu
ŠOKANTNO	12	Križ – Božja modra norost
SRČNO	22	Molitev zahvale

NAZORNO	24	Božja navzočnost
SPODBUDNO	28	Slavimo Boga!
VZTRAJNO	30	Modri ga še vedno iščejo
OSUPLJIVO	38	Ta otrok, ki v jasliah leži
PRISRČNO	40	Božična zgodba po otroško

mag.
Peter
Golob,
urednik

Zakaj je Jezus prišel na ta svet

Jezus je prišel na svet oznanit, da je za Boga najpomembnejše usmiljenje. Zato Jezus ni prišel klicat pravičnih, ampak grešnike. Jezus tudi ni prišel, da bi na zemljo prinesel mir, ampak da bi se družil z grešniki in jih rešil. Vendar Jezus ni prišel, da bi mu mi stregli, ampak da bi on stregel nam in dal svoje življenje v odkupnino za vse ljudi.

Jezus ni prišel razveljaviti postave in prerokov, torej religije, ampak jo je prišel dopolnit s pri-

srčnim usmiljenjem. Jezus je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno. Jezus je prišel, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Jezus ni prišel iz nebes, da bi uresničeval svojo voljo, ampak voljo Boga, ki ga je poslal. Jezus je prišel iz nebes, da bi nahranil lačne pravičnosti. Jezus je prišel na ta svet, da bi videli tisti, ki ne vidijo, in oslepeli tisti, ki vidijo. Jezus je prišel na ta svet, da bi imeli življenje in tega v obilju. Jezus je prišel na svet kot luč, da nihče, kdor veruje vanj, ne ostane v temi. Konec koncev Jezus ni prišel, da bi svet sodil, ampak da bi ga rešil. Kajti Jezus je prišel od Boga in to ne, da bi nas zapustil kot sirote. Jezus je bil zato rojen in je zato prišel na svet, da pričuje za resnico in vsak, kdor veruje v Jezusa, veruje v resnico. Jezus je namreč prišel, da bi opravil to, kar je Bogu všeč, da bi povedal svetu to, kar je slišal pri resničnem Bogu. Jezus je prišel, da bi nam povedal, kar mu je Bog zapovedal, da nam pove, in to je: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.«

Jezus je prišel, da bi nam ozna-

nil mir, tistim, ki so daleč, in tistim, ki so blizu. Jezus je zato prišel v svet, da bi rešil grešnike, med temi pa sem prvi jaz. Jezus je namreč prišel, da bi spoznali Boga. Jezus je prišel, da bi delali Božja dela, to je, da bi verovali v Boga. Jezus Kristus je prišel, da bi spoznali edinega resničnega Boga in po veri v Jezusa Kristusa imeli večno življenje.

Bog je poslal Jezusa, da bi nas blagoslovil in nas odvrnil od naših hudobij. Bog je poslal v svet svojega edinorojenega Sina, Jezusa Kristusa, da bi živeli po njem. Bog nas je vzljubil in poslal svojega Sina Jezusa v spravno daritev za naše

grehe. Jezus je prišel na svet, ker ga je Bog poslal ljudem za odrešenika sveta. Bog je poslal svojega Sina Jezusa, da bi nas odkupil, da bi prejeli posinovljenje in se tako imenovali Božji otroci.

Skratka, Jezus je prišel na svet zato, ker je Bog tako vzljubil ta svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina Jezusa ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Zato pridimo k Jezusu vsi, ki smo utrujeni in obteženi, saj nam je obljubil, da nam bo pomagal.

dr. Daniel Brkič
 pastor Evangelijske
 cerkve Dobrega
 pastirja Novo mesto
 in profesor na
 protestantski Teološki
 fakulteti Univerze v
 Zagrebu

Božič ne sme postati farsa

Živimo v globalnem svetu. Enako glasbo poslušamo v Ljubljani, Parizu, Tokiu in New Yorku. Oblečeni smo v jeans in govorimo skupni svetovni jezik. Povezuje nas internet, sprehajamo se po vesolju, znamo klonirati in ustvarjati umetno inteligenco. Večina jih veruje v skupno planetarno duhovnost univerzalne kozmične sile ljubezni. Ali sodi v prečiščeni svet tudi smrdeči hlev in Božji Sin, rojen sredi gnoja? Ali si ne bi sodobni človek izmislil prepričljivejše religije kot je diskreditirano in na prvi pogled osmešeno krščanstvo?

Prisluhnimo presenetljivi izjavi znanega nemškega marksističnega filozofa Ernesta Blocha (1885-1977), ki je zapisal: »Betlehemskega hleva je resnica. Je stvarnost. Ne gre za izmišljotino, kajti človeške bajke niso naklonjene bedi. Še manj tesarjevemu sinu, ki se druži z majhnimi ljudmi in na koncu konča na vislicah križa. Človeške bajke poznajo zgodbe, ki bleščijo od zlata, da bi bile prepričljivejše. Takšno nasprotje je dokaz, da gre v evangelijih za zgodovinsko dejstvo, kajti če bi bili evangeliji plod človeške domišljije, bi bili zagotovo drugačni.« Človek od vedno kopni po močnem in velikem Bogu, zato vsepovsod išče Boga, ki je večji

od človeka. Ko že končno misli, da ga ima, ostane opeharjen. Nočemo prikimati majhnemu Bogu, ki spi v jasliah kot nedobrodošel gost. Prepričani smo, da je takšnemu Bogu odzvonilo. Nepotešeni Evropejci se raje vračamo k starim poganskim bogovom ali čistim idejam z Vzhoda. Realizem Božjega učlovečenja se nam zdi nesprejemljiv. Postajamo malikovalci Boga, ki je podoba naše projekcije. Podoba Boga je vedno povezana s podobo, ki jo ima človek sam o sebi. (Ivan Platonovnjak) A ker imamo čedalje bolj izkrivljeno samopodobo, nosimo v sebi izkrivljeno podobo Boga. Tako kot Judje, ki so Jezusa zavrnilo zato, ker ni ustrezal njihovim šablonam glede Boga. Šele ko bomo pripravljeno zapustiti svoje bogove zaradi Boga, bomo osvobojeni stereotipov in bomo spoznali Boga, ki je Oče, kakršnega nam je s svojim prijateljskim prihodom razodel Jezus.

Bistroumni C. S. Lewis pravi, da je humanistična revolucija vrgla z oltarja Boga ter tja postavila človeka. Toda človek se je izkazal kot slab bog. Takšne bogove so izumili Comte, Dide-

rot, Nietzsche, Marx, teozofi in gospodje ateistične filozofije. A so se žal nadobudne sanje sprevrgle v krvave totalitarne režime od Stalina do Hitlerja. Ker verjamemo svojim pogruntavščinam, je v imenu sprevrženega Boga steklo na hektolitre nedolžne krvi. To pa zato, ker smo zavrgli prvi božič, ko se je zgodila duhovna revolucija, ki presega vsako religijo in filozofijo in jo je izvedel sam Bog. Vsemogočni je hotel postati v Marijinem naročju nezaščiten, nebogljen, slaboten in nemočen. Dovolil je postati Bog v človeških rokah, človekov plen. Njegova darovanjska smrt na križu je podobo Božje nemoči še absurdno poglobila, kar smo razglasili za škandal.

Absolutni Bog se je v svoji suvereni svobodi odločil za svoje učlovečenje, da bi postala človekova človečnost Božja. Da bi postala naša minljivost neminljivost, izgubljenost pa odrešenost. Krščanski Bog ne more drugega, razen ljubiti. Prava ljubezen nima razložljivih razlogov. Preprosto živi ali pa je ni. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edिनorojenega Sina, da bi se nih-

če, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16) Jasli in križ sta znamenji dokončnega in popolnega razodetja Boga ljubezni, ki je »noro zaljubljen v človeka«. Bog človekovih bolečin izgubljenosti ne opazuje od daleč, ampak vstopa med nas in celo v našo smrt. Stalno vstopa v umazanijo našega greha, medtem ko mi sterilno molimo: »Bog, reši me takšnega Boga!« Kaj je greh? Greh je izdaja ljubezni. Mi smo izdali Boga in se od njega oddaljili. Nekdo je zapisal: »Če se ti zdi Bog predaleč, premisli, kdo se je odmaknil.«

Človek se ne bi nikoli povzpел do Boga, če se ne bi Bog prvi spustil k človeku na nam dostopen način, z učlovečenjem. Pravimo: »Ne potrebujemo Boga, ki hoče biti majhno dete in nemočni trpin na križu.« Tak Božji podvig bi nam moral dati misliti, kajti tega ne pozna nobena religija. Zato nobena ne more praznovati božiča, praznika Božjega človekoljubja. Brez jasli in križa krščanstvo pade. Oboje je dokaz Božje ljubezni. Bog je teološko definiran kot ljubezen, ne kot sovraštvo.

Vsaka diskriminacija skriva v sebi impulz pohoda novih križarjev, zagrizencev križarskih vojn in grmad, s čimer se resnični verniki ne morejo identificirati. Božja Cerkev ima dom v nebesih in ne sledi cerkvenim komisarjem, ki gradijo svoj totalitarni in monopolni imperij na zemlji. Cerkveni demagogi se sprenevedajo, da rešujejo Kristusa, v resnici pa ga pribijajo na križ. Božični kristjani hodijo po poti Kristusove čistosti, ki je brez spletk, zvijač, zablod, prevar in goljufij. Krščanstvu ne smemo zmanjšati ali odvzeti ugleda in veljave, kajti kompromitirano krščanstvo meče slabo luč na Kristusa.

Zaradi slabih izkušenj s Cerkvijo je francoski ateistični književnik Armand Salacrou pred svojo smrtjo napisal pismo: »Pozivam Boga na sodbo, da mu povem: 'Mar misliš, da me imaš ti, ki si se celo življenje pred mano skrival, v času moje smrti pravico obsoditi? Se ti ne zdi to nepošteno?'« Paul Claudel, znani francoski pesnik in dramatik, mu je odpisal: »Gospod Salacrou, motite se. Bog nas že dva tisoč let kliče k sebi z betlehemskim Detetom.

Dva tisoč let nam razpet vpije s križa. Dva tisoč let nam govori s čistim življenjem svojih iskrenih in poštenih sledilcev. Dva tisoč let vabi tudi vas, ne kot sodnik, ampak kot brat in Odrešenik.« Paul Claudel mu je to napisal zato, ker je sprva sam odraščal brez vere, kar je bilo med francoskimi izobraženci v modi. Žalostna doba scientizma ga je oropala smisla. A ga je na božični dan leta 1886, kot sam pravi, Bog zgrabil z močno roko in ga potegnil iz kože ter ga presadil v novo telo. Izkusil je, da je Bog osebno bitje, ki ljubi in kliče.

Ni mi treba čakati, da bi se začel pogajati z Bogom na smrtni postelji. Odrešenik želi razsvetliti moje noči že zdaj. Rodil se je v noči. Vsak ima svojo noč. Ko ne vidim in tipljem in na vsakem koraku slutim prepad, si želim luči. Jezus je luč v temi. Ostali bogovi so medle lučke v temi, on pa je sonce. Ko posije sonce, ostale luči izgubijo na veljavi in móči.

Znani ameriški dramatik vseh časov Eugene O'Neill se v svoji drami Veliki bog Brown sprašuje, kdo je pravzaprav človek.

Na to vprašanje človek ne zna odgovoriti. Lahko samo natolcuje in se precenjuje. Bog nam je v betlehenskem otroku pokazal naš original in nas pozval na obnovo Božje slike v nas, zato ne obravnavajmo božičnega sporočila neresno, brezбриžno in ravnodušno. Ne imejmo nonšalantnega odnosa do Boga. Zdaj vemo, kakšen je Bog in kakšen naj postane človek. Božič je vesela novica, je evangelij v evangeliju, kajti razodela se je Božja milost, ki rešuje vse ljudi. (Tit 2,11) Naj se božič ne sprevrže v farso, ampak ga obravnavajmo resno. Kajti tudi če bi bilo Dete v Betlehemu tisočkrat rojeno, če ni v mojem srcu, je vse izgubljeno. (Angelus Silesius)

Rebeka Jovanović

Svoj pogled

dvigam k Bogu

Kot bi trenil, bo leto okrog. Tako hitro teče čas in tako hitro se izteka tudi naše življenje. Hitro, morda prehitro ...

To je minljivost, v kateri se velikokrat zgodi, da spregledamo milostne trenutke rešitve. V novo leto stopamo odločni in z novimi sklepi, da bo naslednje leto drugačno in boljše: več molitve, več pozornosti do bližnjega, več dobrih del ... V začetku imamo veliko dobre volje, končni rezultat pa ni vedno obetaven.

Bog nas danes kliče in vabi, da dvignemo glavo k njemu in mu zaupamo in potem bo spet vse tako, kot mora biti. V meni se ponovno poraja vprašanje: »Samo to? Ničesar drugega mi ni potrebno narediti?«

Sredi viharnega življenja in vsa-kdana se niti ne zavemo, kdaj nas obveznosti in skrbi tako obremenijo, da hodimo naokoli

s sklonjeno glavo. Dovolj je, da doživimo kakšno razočaranje in naša glava je še bolj sklonjena. Počutimo se sami, utrujeni. Zelo hitro se lahko v nas oglasi tarnanje nad bližnjim, ki mu je v mojih očeh lepše, in celo nad Bogom. Zapiranje v svoj svet omejuje pogled in ne vidimo, da nam je Bog čisto blizu in si močno želi, da bi svoj pogled usmerili vanj. Pričakujemo nekaj velikega, spregledamo pa malo, drobno, tiho navzočnost Boga v svoji bližini.

On je vedno ob nas. Prihaja tiho, neopazno in na način, ki ga ne pričakujemo. Če se je naš pogled povесil pod težo problemov, potem naj bo naša skupna molitev, da nam Bog pomaga in usmeri naš pogled nanj. Tako malo je potrebno, samo dvigniti glavo k Bogu in mu zaupati. To je včasih zelo težko in zato potrebujemo Božjo pomoč.

Naj nam dragi Bog pomaga, da ne bi dovolili, da je naš pogled obrnjen k tlom, ampak gor, k Odrešeniku Jezusu Kristusu, ki je vse naše skrbi in bolezni odnesel na križ Golgote.

Dr. Daniel Brkič

Križ – Božja

modra norost

Zakaj sem se odločil ravno za krščanstvo? Ne mislite, da nimam težav s pomisleki. Sprašujem se: »Kaj pa, če morda to ne drži?« V krščanstvo sem prepričan zaradi ene same drugačnosti, ki je druge religije ne poznajo, torej zaradi križa. Če krščanstvu vzamemo križ, postane slabše od ostalih religij. Od samega začetka božične zgodbe pada čez Jezusove jasli senca križa.

»Beseda o križu je namreč za tiste, ki so na poti pogubljenja, norost; nam, ki smo na poti rešitve, pa je Božja moč. Saj je pisano: »Uničil bom modrost modrih, razumnost razumnih bom zavrgel.« Kje je modrec, kje pismouk, kje razpravljavec sveta? Mar ni Bog modrosti tega sveta obrnil v norost? Ker pač svet prek modrosti ni spoznal Boga v njegovi modrosti, je Bog po norosti oznanila sklenil rešiti tiste, ki verujejo. Judje

namreč zahtevajo znamenja, Grki iščejo modrost, mi pa oznanjamo križanega Mesija, ki je Judom v spotiko, poganom norost. Tistim pa, ki so poklicani, Judom in Grkom, je Mesija Božja moč in Božja modrost. Kajti Božja norost je modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi.« (1 Kor 1,18-25)

Burdž Kalifa v Dubaju je z vrto-glavimi 828 metri višine trenutno najvišja stavba na svetu in ima 160 nadstropij. V primerjavi z njo so vsi ostali visoki nebotalniki kot pritlikavci. Reke turistov hodijo gledat impozantno čudo sveta. Sprašujem se, zakaj se jih čedalje manj zaustavi ob majhnem Jezusovem križu? Priznam, da se beseda o križu sliši kot norost in znak šibkosti. Kajti križanje je bilo rezervirano samo za največje zločince. Nihče ne bi pomislil, da je križ Božja moč in Božja modrost. Ali ne bi raje Boga izigrali z genialnimi kibernetičnimi dosežki umetne inteligence in rekli: »Zbogom, dobri stari Bog! Ne bomo več opevali tvojega sramotnega križa. Čas je, da poveličujemo sebe.« Ali lahko križ sploh še kaj pove današ-

njemu človeku? Ali je krščanstvo brez križa res kot glasba brez melodije? Tudi intelektualec in akademik apostol Pavel se je spraševal o fenomenu križa. Sprva se mu je zdelo, da se beseda o križu sliši kot norost, kasneje pa je spoznal, da gre za modro norost. Martin Luther je zapisal: »Če imaš nekega drugega Boga razen križanega Jezusa, je tako kot bi oboževal hudiča.«

Apostol Pavel kot izvrsten strokovnjak za jezik je napisal: »Mi pa oznanjamo križanega.« To je zapisal v participu perfekta, kar pomeni, da je bil Kristus križan enkrat, a ima še vedno značaj križanega odrešenika. Zato pokleknimo pod križ kot skesani grešniki, kajti na križ so ga pribili naši grehi. Kladivo je v naših rokah, na križu pa ga niso držali žebliji, ampak ljubezen do nas.

Vrnimo se v svet velikega apostola poganov, Pavla, ki je oznanjal vislice križa, kar je bilo porogljivo in sramotno. Zakaj je to počel, saj vemo, da je pripadal krogu največjih intelektualcev in ni bil nor. Veljal je za rimskega državljana z grško proni-

cljivostjo uma in judovsko versko učenostjo. Kaj je doživel, da ga je norost križa tako korenito prepričala in prevzela, da ni bil pripravljen na nikakršna popuščanja in odstopanja? Pavlov zapis »Božja norost je modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi« (1 Kor 1,25) velja za krono teologije.

Identiteta krščanske vere je križani Kristus, ne pa Kristus dogme, predpisov, običajev, moraliziranja, tradicije, fanatizma, zanesenosti in vzhičenosti. Glede na družbeni kontekst Kristus ni hotel biti kralj, politik, pismouk, socialni reformator, voditelj, mislec ..., ampak križani. Učlovečil se je zato, da bi bil križan. Od samega začetka božične zgodbe pada čez Jezusove jaslje senca križa. Zato Pavel ne oznanja toliko Kristusa, vstalega od mrtvih, ampak predvsem križanega. Jezus iz Nazareta zmaguje in se nenadomestljivo razlikuje od bogov in boginj, utemeljiteljev religij, gurujev, genijev, cesarjev, herojev, mislecev in znanstvenikov. Njegov križ je temelj in normativ krščanske vere. Ljudje polnimo dvorane, kjer se dogajajo spek-

takularne reči za potešitev naše radovednosti. Zadoščeni in srečni smo, če slišimo slogan: »Jezus je tvoj zdravnik. Jezus te ljubi. Jezus ti daje uspeh in srečo.« Vse to je dobro in resnično, toda ni temelj krščanstva. Ne smemo oznanjati samo Kristusa slave, ampak predvsem Kristusa križa. Kajti odrešuje samo vera v križanega Kristusa.

Ruski pisec Tolstoj govori o carju, ki je od duhovnikov zahteval, naj mu pokažejo, kaj dela Bog, a mu niso znali odgovoriti. Mimo je prišel pastir, ki se je pohvalil, da lahko pokaže, kaj dela Bog. Ker je carja zanimalo, je zahteval, naj mu pokaže. Pastir je rekel: »Spoštovani car, da bi lahko odgovoril na vaše vprašanje, morava zamenjati oblačila.« Car se je obotavljal, a ker ga je gnala radovednost, je privolil. Svoja oblačila je dal pastirju, sam pa je oblekel skromno in umazano obleko siromašnega pastirja. Nato mu je pastir odgovoril: »Spoštovani car, to je naredil sveti Bog. Odložil je svoja božanska oblačila in se preoblekel v hlapca ter nam služil s svojo smrtjo na križu. Tam je naredil zamenja-

A close-up photograph of a snow-laden evergreen tree branch against a dark, starry night sky. The branches are heavily coated in bright white snow, contrasting sharply with the dark green needles. The background is a deep, dark blue-black, speckled with numerous small, bright white stars, suggesting a clear night sky. The lighting is soft, highlighting the texture of the snow and the sharp edges of the branches.

vo z umazanimi grešniki.« Angleški pastor in pisec John Stott je zapisal: »Sam od sebe ne bi mogel nikoli verjeti v Boga, če ne bi bilo križa. V realnem svetu zla, stisk in bolečin ne bi mogel častiti Boga, ki je na vse to imun, neobčutljiv in izvzet iz dogajanja. Zato se obračam k osamelemu, zapuščenemu, upognjenemu, iznakaženemu, prebodenemu, izmučenemu in izkrvavelemu Bogu, ki umira na križu. Bog križa, to je Bog zame.«

Teolog in cerkveni oče Tertulijan (160–225) je med prvimi uradno poimenoval kristjane »verniki križa«, *religiosi crucis*. Preden so začeli kristjani govoriti o križu in ga upodabljati kot simbolno sredstvo, so minila dolga stoletja. Dolgo je trajalo preden so kristjani spremenili svoj odnos do križa. Za Jude je bil križ znak bogokletja; spotike in pohujšanja. Za njih je bil vsak obešenec preklet od Boga. (5 Mz 21,23) Razumljivo, da za njih Jezus kot Mesija ni bil sprejemljiv, ker je umrl s smrtjo, ki je veljala za najbolj nemesijansko. Križ je bil za njih gnusen in odvraten, ne pa ideal krščanstva. Zasenčil je tudi Kri-

stusovo vstajenje od mrtvih. Skušajmo jih razumeti. Tudi mi imamo odklonilni odnos do vsega, kar ni utečeno in je proti naši vesti in dojemanju. Prav tako skušajmo razumeti Grke, zaprisežene logiki. Le kdo bi verjel, da lahko pomaga zločinec, pribit na križu, ki sam sebi ne more pomagati? Najmanj štiri stoletja so morala miniti, da se kristjani niso več sramovali križa, ki je veljal za kazensko in mučilno sredstvo smrti. Pred tem so bili prepričani, da jim križ onemogoča oznanjevanje evangelija. Zato so nastala znamenja, ki so ga nadomestila: riba (IHTUS), sidro, čoln z jamborom ... Upodobitev križanega iz tretjega stoletja po Kristusu, ki je bila leta 1856 odkrita v Rimu, dokazuje, da so imeli do križanega nadvse porogljiv odnos. Nekdo je naslikal, da je bil na križu dejansko pribit osel. Kristjani so potrebovali stoletja, da so se osvobodili predsodka glede križa.

Za Jude je bila norost križa sramotenje Boga; bogokletje, spotika in pohujšanje. Za Grke pa norost križa ni bila le tragedija, ampak nedopustljivi javni škan-dal in absurd, nesmisel, v nas-

protju z logiko. Zaradi tega so nastala v krščanstvu mnoga krivoverstva, ki so se hotela otresti sramotnih vislic križa, da bi bil evangelij mikavnejši in bi ga nekako opravičili. Razširilo se je učenje, da je Jezus umrl na križu le navidezno, dozdevno, prividno. Nauk so imenovali doketizem. Ali pa, da je namesto Jezusa umrl nekdo drug, najverjetneje Simon iz Cirene, ki mu je pomagal nositi križ. To so učili pristaši sekte Basilides, imenovani po svojem gnostičnem učitelju, ki je začel razširjati sprejemljivejši nauk o križu leta 117 po Kristusu.

Jezusova smrt je drugačna in posebna. Ne zato, ker je umrl pravični za krivične kot šablonsko ponavljamo v cerkvah. V zgodovini človeštva je po krivici umrlo že veliko ljudi, a njihova smrt ni zveličavno merodajna. Jezusova smrt ni drugačna zato, ker je za grešne umrl brezgrešni, čeprav to največkrat trdijo nepoučeni pridigarji. Potemtakem bi lahko podaril svoje življenje tudi brezgrešni angel iz nebes ali pa bi vsemogočni Bog ustvaril kako popolno bitje, ki bi se darovalo za nas. Odrešilo nas ni zgolj Božje

trpljenje, kajti seštevek trpljenja nedolžnih ljudi je mnogo večji. Odrešila nas je Božja ljubezen, izražena s trpljenjem, prostovoljno darovana na križu. Križ se je zgodil znotraj Svete Trojice, znotraj občestva večne ljubezni Očeta in Sina in Svetega Duha. Zaman bi bil Bog na križu, če ne bi bil križ v Bogu. O tem ne moremo razmišljati teo-logično, ampak teo-loško.

Da bi razumeli, zakaj človeška logika ocenjuje krščanstvo kot neumnost in slepilo omejenih in nezrelih oseb, ga moramo vgraditi v širši družbeni kontekst. Grški ideal je bila moč (dýnamis), ki se je izkazovala v vojnih zmagah in atletskih tekmovanjih, apostol Pavel pa izpostavlja kot ideal krščanstva slabotnost križa. Grški ideal je bila modrost (sophía), ki se je izkazovala v filozofskih razpravah, apostol Pavel pa izpostavlja kot ideal krščanstva norost križa. Grški ideal je bila lepota in skladnost telesa, estetika (aisthetikós), apostol Pavel pa izpostavlja z iznakaženim Kristusom kot ideal krščanstva sramotnost križa. Grški ideal je bila svoboda (eleuthería), apostol Pavel pa izpostavlja s Kris-

tusom, ki mu je bila odvzeta prostost, kot ideal krščanstva škandaloznost križa. Nad vsem tem se je grška javnost zgražala. Križ je vzbujal ogorčenje in je veljal za nečastno in nedopustljivo dejanje. Kaj je lahko bolj ponižujoče, sramotnejše, slabotnejše in grše od razpetega na križu? Kaj je lahko bolj nerazumljeno, nesprejeto in bolj v posmeh kot to? Na križanje ni smel biti obsojen noben rimski državljani. Bilo je preveč boleče, pohujšljivo in nedostojno za človeka. Kdo lahko verjame v tako smešno norost križa? Apostol Pavel je razumel pomisleke ljudi, saj je tudi sam kot razumnik razmišljal tako, dokler se ni osebno soočil z norostjo križa. Medtem ko si je na vso moč prizadeval, da bi spremenil druge, da ne bi verjeli v norost križa, je Bog spremenil njega. In to prav z močjo norosti križa. Zato je kot pojoči slavček napisal hvalnico križu: »Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega, kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.« (1 Kor 2,2) In: »Meni pa Bog ne daj, da bi se hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je bil svet kri-

žan zame, jaz pa svetu.« (Gal 6,14) Ko je apostol Pavel pisal v Korint, je glede norosti križa spretno uporabil besede preroka Izaije, saj je bil večč v Stari zavezi: »Zato bom, glej, še naprej presenečal to ljudstvo, presenetljivo presenečal, da bo izginila modrost njegovih modrih in se skrila razumnost njegovih razumnih.« (Iz 29,14) Bog naše še tako modre načrte prekaša. »O globočina Božjega bogastva in modrosti in spoznanja! Kako nedoumljivi so njegovi sklepi in neizsledljiva njegova pota!« (Rim 11,33)

Pavel je izstrelil v publiko štiri pompozna retorična vprašanja. Sprašuje, kje je modrec, torej filozof? Sprašuje, kje je pismo-uk, torej verski učenjak? Sprašuje, kje je razpravljavec sveta, torej genialni diskutant? Vse njih kot strokovnjake sprašuje, ali ni Bog modrosti tega sveta obrnil v norost, ko gre za vprašanje križa? (1 Kor 1,20) Povedati hoče, da zapletene človeške poti iskanja Boga niso obrodile sadov, ampak so polne zmešnjav. Božja enostavna pot, ki je tako preprosta, da se dozdeva celo kot norost, pa rojeva sad odrešenja; vsem

dostopno, edino veljavno, pa še brezplačno. Če bi nam bilo dano na razpolago nešteto življenjskih prilik, se zagotovo ne bi v svoji modrosti spomnili na nesmisel križa. Niti v domišljiji ne bi pomislili na norost križa, ki edini grešnika opravičuje.

Nihče ne bi pomislil na možnost darovanja Boga na križu, saj bi v tem videli mrtvega Boga. Iznajdba Božjega sklepa je tako enkratna in posebna, da jo je moral izvesti sam Bog. Najprej s svojim presenetljivim učlovečenjem, nato pa še s škandalo-

zno smrtjo na križu. Tak večni Božji sklep je bil tudi za zlodeja presenečenje, zato je dal vse od sebe, da bi Jezusa odvrnil od križa.

Dokler smo ljudje religiozni, zlodeja ne moti. Kajti človeške religije so tlakovane poti v pogubo, mrtve cerkve pa lahko postanejo skladišča ljudi za pekel. V tem tiči prikrita nevarnost, saj bodo zapeljani ugotovili, da se lahko vstopi v pekel celo skozi nebeška vrata. Filozof Toybe je zapisal, da so največje religije – hinduizem, budizem, islam, judovstvo in krščanstvo – variacije na isto temo in bi slišali čudovito harmonijo, če bi soglasno zaigrale. A se je zmotil. Vse religije so dobre, vendar norost križa oznanja samo krščanstvo. Krščanstvo je edinstveno zaradi križa. Božja smrt na križu je dramatična, ni pa tragična, kot je to v ostalih religijah. Krščanstvo ni dogodek, obred, program, trening, ideja, predpis, morala, nauk, ampak oseba – križani Jezus Kristus. V religiji gre za mistično doživljanje Boga, v krščanstvu pa za izkustvo osebnega odnosa z Bogom, ki se nam je razodel. Religioznost je naravno človeš-

ko delo, vera pa je nadnaravno Božje delo. Glede religij se moramo čuvati dveh skrajnosti; sinkretizma (združevanja različnih religij) in sektaškega elitizma (preziranja in nespoštovanja drugače verujočih). Samo norost križa ima moč spremeniti življenje. Ničesar ne bomo naredili narobe, če bomo oznanjali križanega Jezusa in vse bomo naredili narobe, če ne bomo oznanjali križanega Jezusa.

Ko se je apostol Pavel posmehoval človeški modrosti, ni pisal proti znanju, ampak je mislil na nerešljivo vprašanje odrešenja. Te križanke še tako bister razum ne bi nikoli pravilno rešil. Kajti odrešenje ni znotraj kategorij človeške modrost, niti znotraj kategorij čudežev. Vsa judovska zgodovina odrešenja je povezana s čudeži, a vseeno niso verovali. Grki niso imeli takšnih težav. A kaj, ko je bila za njih ideja križa nesmisel in kot taka čista neumnost. Apostol Pavel je to poudaril z izrazom »moría - morós«, kar pomeni, da je šlo po njihovi oceni za več kot norost. V tem kratkem sestavku je izraz za norost zapisal kar petkrat. S

tem je povedal, da so smatrali, da je vera v križanega le za duševno zaostale in omejene bebce, za duševno nerazvite ljudi, idiote. Norost križa je razlog, da v tak načrt odrešenja težko verjamemo. Po drugi strani pa prav norost križa dokazuje, da ne gre za človeško idejo. Kajti če bi šlo za našo domišljijo ali izmišljotino, bi izbrali rešitev, ki bi bila prikladnejša in logična.

Naj norost križa osvetlim z naslednjim primerom. Protestantски teolog Harvey Cox, profesor s Harvarda, je v svojem romanu Mesto brez Boga (The Secular City) opisal zgodbo, ki jo je nekoč predstavil danski filozof in teolog Kierkegaard. Govori o potujočem cirkusu, v katerem je nenadoma nastal požar. Nastala je panika. Lastnik cirkusa jih je skušal umiriti. Pomislil je, da bi jim lahko pri gašenju pomagali tudi meščani. K njim je poslal klovne, ki niso imeli na sebi ničesar, razen klovnske obleke. Klovni so meščane na vso moč prosili za pomoč, a jim niso verjeli; le smejali so se jim. Bolj ko so se trudili in jim dopovedovali, da v cirkusu gori, so meščani videli v klovnih le zabavljache, in

so se še bolj zabavali. Medtem se je požar iz cirkusa razširil do njih in uničil tudi njihovo mesto. Zakaj se je to zgodilo? Zato, ker meščani niso prepoznali v klovnih resnih prič, ampak komike iz cirkusa. Zdelo se jim je preveč noro, da bi bilo lahko res. Prav tako se zdi norost križa preveč nora, da bi vanj verjeli in bili po njem rešeni.

Kaj pa pomeni križ tistim, ki v norost križa verujejo? Apostol Pavel pravi, da je za njih križ Božja moč in Božja modrost. Podobni so majhni deklici, ki je pritekla k očiju in mu prinesla pokazat svojo veroučno risbo križa, na kateri je spodaj napisala: »KRŽ. LJUBIM GA.« Oči je vedel, da gre za križ, čeprav je bilo pomanjkljivo napisano. V krščanstvo sem prepričan zato, ker se zdi pomanjkljivo. A resnica je, da ima to, česar nima nobena druga religija – norost križa. Norost križa je nad čudeži in človeško modrostjo, je nad judovskim in grškim konceptom. Krščanstvo je zaradi svoje drastične drugačnosti religija izhoda iz religije. V krščanstvo verjamem zato, ker je norost križa nonsens, popoln nesmisel, absurd. »Credo, quia

absurdum.« Kot je zapisal Tertulijan: »Božji Sin je bil križan; tega se ne sramujem zato, ker je to sramotno. Božji Sin je umrl na križu; to je vredno verjetja zato, ker je to noro.«

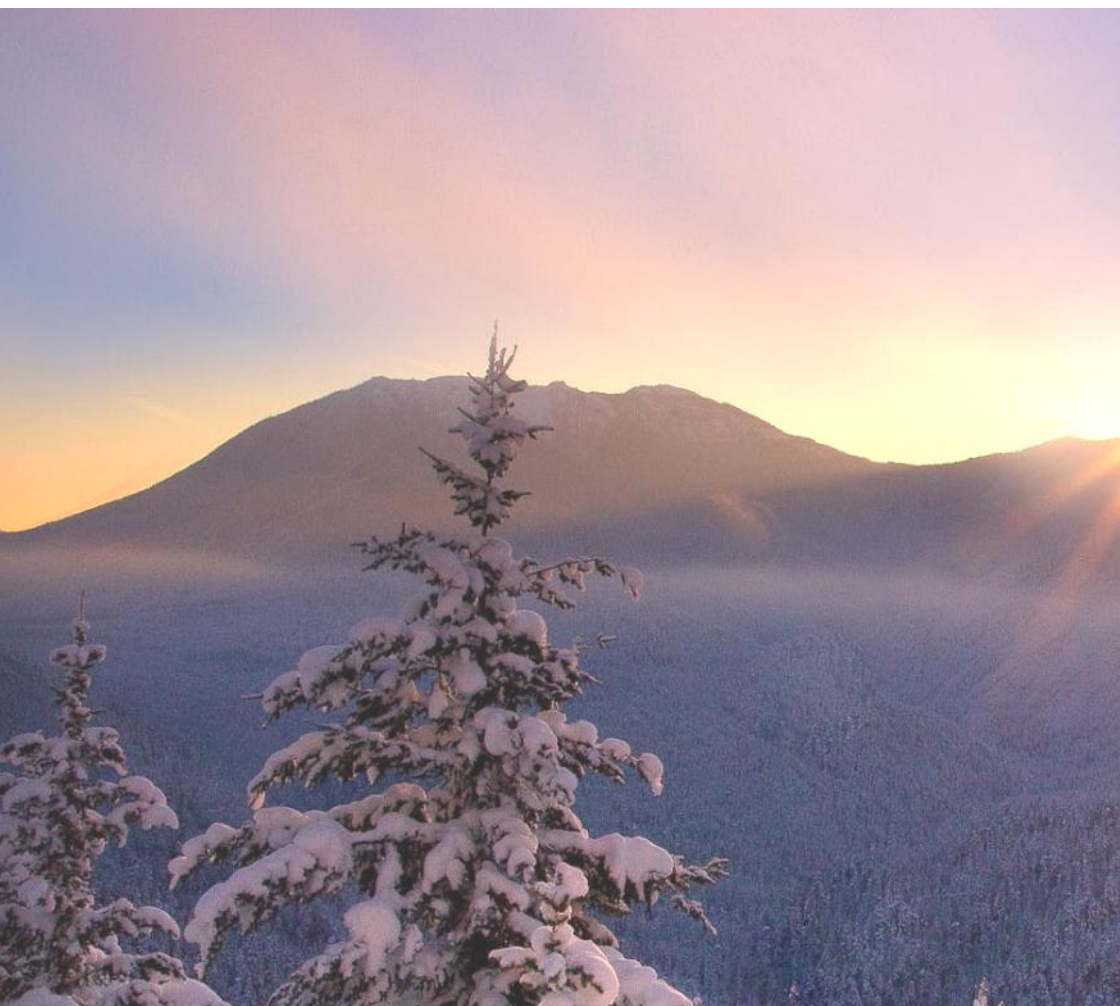
Kdor ne pride do križa, ne more biti odrešen. Ko se je v Londonu izgubila deklica, jo je našel prijazen policist. Spraševal jo je, kje je doma, a ni vedela. Našteval ji je vse, in sicer: katedralo svetega Pavla, parlament, Big Bena, Westminsterško opatijsko, King's Cross ... Vse je bilo v prazno. Potem ji je omenil ime londonske železniške postaje Charing Cross, kjer stoji velik kamniti križ. Deklica se je nasmejala, kajti tam je bil njen dom. Križ z Golgote je megafon, s katerim želi Bog prebuditi uspavani svet. (C. S. Lewis)

Povedal sem, zakaj sem se odločil za krščanstvo in zakaj se zanj še vedno vsak dan odločam. To lahko pri odločitvi pomaga tudi vam. Ravno norost križa mi dokazuje, da krščanstvo ni plod človeške domišljije, kajti če bi šlo za našo pogruntavščino, bi uporabili logične in prikladnejše načine, samo da bi bili prepričljivejši.

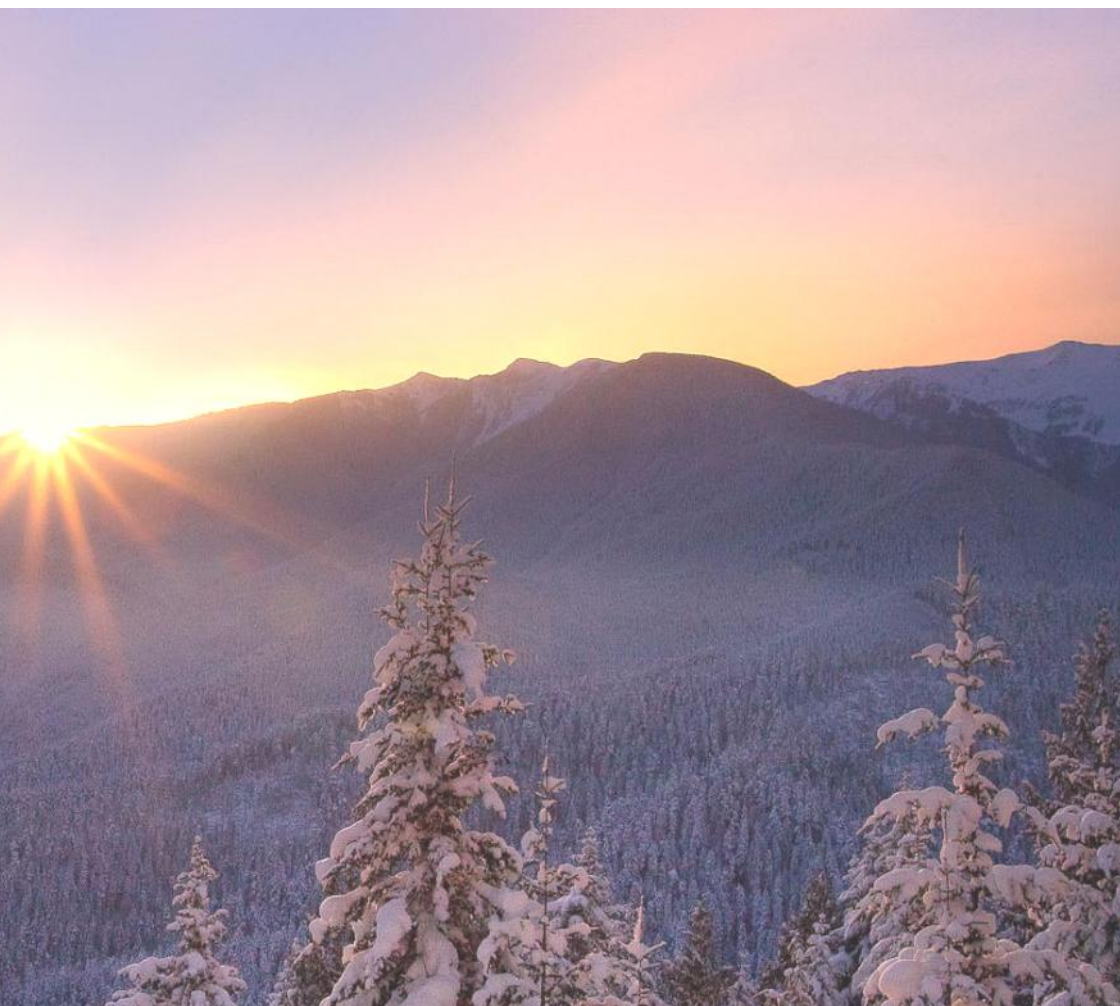
Tjaša Golobič Štucin

Molitev zahvale

Gospod Jezus, ko naš duh omaguje v nas, nas poživljata tvoja Beseda in tvoj Duh. Hvala ti, Kristus, za novo življenje in tvojo moč. Hvala ti za kri, ki si jo pretil na golgotsem križu, ki dnevno pere naše grehe. Hvala ti, Jezus, ker se lahko imenujemo tvoji otroci. Hvala, ker smo varni v tvojem naročju, ko stojimo na skali večnosti, ki si ti, Jezus Kristus. Samo tvoje ime pomiri vsak vihar in pomiri

vsakega človeka, ki je v stiski. Hvala ti, Jezus, da smo skupaj in da lahko kot eno kličemo: »Sveto je tvoje ime! Vzvišeno je tvoje ime!« Kristus, hvala ti, klanjamo se ti. Vsa bremena in skrbi, ki jih nosimo, dajemo na stran, kajti samo ti si vreden naše pozornosti. Jezus, ti si vreden, da se ti prikloni naša duša in da ti naš duh reče: »Sveto in vredno je Jagnje, žrtvovano zaradi naših grehov.« Hvala ti za moč, ki jo prejemamo iz vere, ko obhajamo spomin na zadnjo večerjo. Hvala ti za vsak dan življenja, ki nam ga daješ vsak dan znova. Hvala ti za vsakogar, ki veruje vate, da smo lahko kot eno združeni pred tvojim tronom in ti kličemo: »Hvala in slava ti, kralj, ki prihajaš, naš Kristus! Aleluja!« Jezus, ljubimo te.

Marija Barborič

voditeljica molitvene
skupine v

Evangeljski cerkvi

Dobrega pastirja

Novo mesto

Božja navzočnost

V Stari zavezi Svetega pisma je dvakrat zapisano, da se je v Božjo hišo spustila takšna Božja slava, da duhovniki zaradi oblaka Božje prisotnosti niso mogli pristopiti, da bi opravili bogoslužje. Kaj je botrovalo temu, da se je Bog s svojo prisotnostjo spustil v svetišče, ki so ga zgradile človeške roke in je bilo zgrajeno in posvečeno zanj? Kaj mu je bilo ob posvetitvi templja tako všeč, da je tako pritegnilo njegovo pozornost in se je zaradi tega na svetišče kar dvakrat spustila njegova

navzočnost? Pričakovali bi, da blišč, razkošnost in veličastnost te mogočne mojstrovine. A nje-ga ni pritegnila veličastna stav-ba, ampak mojstrovina dosti večja od mojstrovine te stavbe. Kajti zediniti toliko src v hvalež-nost in slavljenje je res velika mojstrovina.

Pa pojdemo na sam začetek, ko se je leta pred temi dogodki v srcu kralja Davida porodila želja zgraditi veličastno hišo v čast Božjemu imenu. Ko je kralj David videl, da sam biva v razkošni hiši, Božja skrinja pa je še vedno v šotoru, mu je v srcu zagorela srčna želja, da bi sezi-dal tudi Bogu hišo, ki naj bi bila posvečena njegovemu imenu in kjer bi bila shranjena Božja

skrinja. Hišo, ki naj bi bila nadvse mogočna, veličastna, slavna in znana po vseh deželah. Ta želja je bila vsak dan močnejša, dokler mu ni dal Bog vedeti, da ni on tisti, ki mu bo zgradil hišo, ampak njegov sin. Od takrat se je David popolnoma posvetil pripravam, da bi po njegovi smrti njegov sin Salomon lahko začel z gradnjo templja. Tako je David izbral prostor in do potankosti vse pripravil za gradnjo templja in ureditev bogoslužja. Ko je David umrl, je kraljevi prestol zasedel njegov sin Salomon. V četrtem letu kraljevanja je po navodilih in pripravljanih delih svojega očeta Davida začel z gradnjo. Na deset tisoče mož je pomagalo graditi tempelj in zanj so porabili ogromno denarja. To je bila veličastna stavba, ki so jo Judje imeli za popolnoma lepo in za svoj največji ponos. Ko je bila stavba dokončana, je Salomon pripravil slavnostno posvetitev, na kateri se je zbrala ogromna množica ljudi, od velikašev do preprostega ljudstva. Iz prejšnjega svetišča, shodnega šotora, so prenesli vse bogoslužne predmete in tudi skrinjo zaveze, ki so jo postavili v notranje svetišče templja, v tako imenovano

presveto. In ko so duhovniki prišli iz svetišča, je zadonelo mogočno slavljenje. To je bil verjetno največji orkester in največji zbor, ki je kdajkoli na zemlji slavil Boga, kajti iz stotih grl in glasbil se je dvignila hvala in slavospev Gospodovemu imenu. Pred sabo so gledali mojstrovino, ki je pritegnila Božjo prisotnost. Slavili so Božjo dobroto in usmiljenje. To je bilo tako čudovito prepevanje hvalnic Bogu, da so celo ptice obnemele. Temu ubranemu, iskrenemu, hvaležnemu slavospevu so prisluhnila celo sama nebesa in v stremljenje vseh prisotnih se je spustila takšna Božja slava, da duhovniki zaradi nje niso mogli opraviti svojega dela.

*Ko so duhovniki prišli iz svetišča – vsi navzoči duhovniki ne glede na njihove skupine so se namreč prej posvetili – in ko so prišli še vsi leviti pevci, Asáf, Hemán, Jedutún, njihovi sinovi in bratje in so se oblečeni v bisus postavili s cimbalami, harfami in citrami na vzhodno stran oltarja – ob njih je bilo še sto dvajset duhovnikov, ki so znali trobiti na trobente – so trobentači in pevci **enodušno** in*

skladno zapeli v slavo in zahvalo GOSPODU. Kakor hitro je zadonel glas trobent, cimbali in drugih glasbil v čast GOSPODU, »ker je dober, ker na veke traja njegova dobrot«, je hišo, GOSPODOVO hišo, napolnil oblak, tako da duhovniki zaradi oblaka niso mogli pristopiti, da bi opravili bogoslužje. Kajti GOSPODOVO veličastvo je napolnilo Božjo hišo. (2 Krn 5,11-14)

Ko je Salomon videl, kako se je na ubrano in hvaležno slavljenje spustila Božja slava, je pred vsem narodom stopil na bronasti oder pred Gospodovim oltarjem, pokleknil in molil. Bil je ganjen in hvaležen, da je smel zgraditi tako veličastno hišo Gospodovemu imenu, čeprav je vedel in tudi priznaval: »Glej, nebo in nebes nebesa te ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sezidal!« (2 Krn 6,18) ter prosil Boga, ki je tako silno odgovoril na slavljenje, naj sedaj prisluhne še njegovi molitvi in vsem prošnjam, ki jih bodo sedaj molil. Salomon – kralj nad Izraelovim narodom, z veliko odgovornostjo, kako modro in pravično vladati, človek z mnogimi slabostmi – ni

molil in prosil za sebe, ampak je posredniško molil za soljudi: »Vsaki molitvi, vsaki prošnji kateregakoli človeka ali vsega tvojega ljudstva Izraela, ki bo doživljal stisko in bolečino in razprostrl roke proti tej hiši, prisluhni iz nebes, s kraja, kjer prebivaš, ter odpusti in povrni vsakemu po vseh njegovih delih, ker poznaš njegovo srce – saj edino ti poznaš srca človeških otrok – da se te bodo bali in hodili po tvojih poteh vse dni, dokler bodo živeli v deželi, ki si jo dal našim očetom.« (2 Krn 6,28-31)

Komaj je Salomon dokončal posredniško molitev, je z neba šinil ogenj in použil daritev. Zopet se je spustila takšna Božja prisotnost, da duhovniki tudi sedaj niso mogli vstopiti v svetišče, da bi opravili bogoslužje. Ko je zbrana množica ljudi videla Božje veličastvo, ki se je spustilo na tempelj kot odgovor na slavljenje in molitev za druge, so pokleknili in se z obrazom priklonili do tal ter molili in hvalili Boga. Zahvaljevali so se za njegovo dobroto in usmiljenje.

Sveto pismo je prežeto s pozivi

naj hvalimo in slavimo Boga, ker je dober, in tudi naj vztrajno molimo. Pravo, iskreno zahvaljevanje in slavljenje odpira nebo, da se izlivajo Božji blagoslovi, molitev za druge pa nas poistoveti z našim Bogom, ki na Božji desnici še vedno moli za nas.

Človeštvo se veseli nad velikim dosežkom, ko je človek stopil na luno, a je žal istočasno prezrt čudež, ko je Bog, Stvarnik vsega, stopil na zemljo in celo bival med nami. Vsak božič nas znova, leto za letom, spomni na najpomembnejši dogodek v vsej zgodovini človeštva. In kadar zremo v jasli, vidimo v rojenem Detetu vso lepoto in veličino Božje ljubezni in dobrote. Kajti, ko je človek stopil na luno, ni stopil tja, da bi prinesel luni kaj dobrega ali ji storil kaj izjemnega. Ko pa je Božji Sin prišel na zemljo, je prinesel luč v temo, resnico, življenje, mir, odpuščanje, spravo med ljudi. Prinesel je izjemno, senzacionalno in prečudovito novico: »Zemljani, glejte, kako vas ljubim.« Zato me ne čudi, da so se ob rojstvu Jezusa odprla nebesa in je vojska angelov prepevala in slavila Boga, ko je

na Izraelskih poljanah ubogim in od družbe odrinjenim pastirjem oznanjala najlepšo vest: »Danes se vam je rodil Odrešnik sveta« (prim. Lk 2,11).

Tudi za letošnji božič bodo katedrale in cerkve okrašene in se bodo bleščale od lučk in vsega razkošja, s čimer ni nič narobe, saj Bogu pripada najboljše. Vendar tudi molimo, da bi Bog naša srca združil in zedinil s takšno hvaležnostjo, da bi mogli enodušno zapeti, hvaliti in slaviti Boga za njegovo dobroto, ljubezen in usmiljenje. Morda bo zaradi takšnih želja letošnji božič drugačen. Hvalimo in slavimo Boga, ker je dober, in ga prosimo za izgubljene, bolne, osamljene, pregnane, trpeče, zlorabljene, zaslužnjene, žalostne, obupane, zavržene ... Hvalimo Boga, ker je dober in ker prisluhne vsakemu klicu na pomoč.

Hvalite Gospoda nad vojskami, ker je dober Gospod, ker na veke traja njegova dobrota. Kajti obrnil bom usodo dežele in bo kakor nekdanj, govori Gospod. (Jer 33,10-11)

Katja Brkič Golob

Slavimo Boga!

Vsak človek si za zgled izbere nekega drugega človeka. Toliko je slavnih ljudi, po katerih se radi zgledujemo. Bodisi politiki, znani igralci, športniki, pevci, umetniki, znanstveniki in drugi.

Toda tudi življenjska pot še tako uspešnega človeka se enkrat konča, kajti vsi smo minljivi. Je pa nekdo, ki ga občudujemo, čeprav ni znan politik, znanstvenik, umetnik ali športnik. To je namreč Bog, ki je Odrešenik sveta, ki je edini zmožen s svojo darovanjsko ljubeznijo odrešiti celi svet!

Psalmist David v zadnjem psalmu (150) pravi takole:

»Aleluja!

Hvalite Boga v njegovem svetišču,
hvalite ga na nebesnem svodu njegove moči!

Hvalite ga v njegovih silnih delih,
hvalite ga zaradi obilja njegove veličine!

Hvalite ga z glasom roga,
hvalite ga s harfo in citrami;
hvalite ga z bobnom in plesom,
hvalite ga s strunami in flavto;
hvalite ga na cimbale zvočne,
hvalite ga na cimbale doneče!

Vse, kar diha, naj hvali GOSPODA.

Aleluja!«

Psalm 150 pravi, da naj vse, kar diha (torej vse stvarstvo), slavi Boga. Kadar slavimo Boga, se okoli nas spreminjajo stvari. Ko sta Pavel in Sila slavila Boga v zaporu, so se vrata zapora odprla, stražarji pa so se spreobrnili. Ko so bili kristjani po svetu preganjani, so složno skupaj slavili Boga in Bog je pokazal rešitev. Ko so v Novem

mestu že pokojni bratje in sestre in potem tudi mi, ki smo še živeči, slavili Boga in se pred njim ponižali, je Bog odgovoril na prošnje, nam dal Cerkev, ozdravil marsikatero zlomljeno srce in bolno telo ter nas blagoslovil. Bog je ta, ki vodi svoje otroke, Bog je ta, ki nam ljudem odpira pot iz teme ječanja v svetlobo Božjega veselja.

Zato naj danes vse, kar diha in vsi mi, ki smo tukaj, slavimo našega Boga – s svojimi glasovi, pesmimi, molitvami, ker je dober in velik in poln usmiljenja.

Dr. Daniel Brkič

Modri ga še vedno iščejo

»Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu v Judeji v dneh kralja Heroda, so prišli modri z Vzhoda v Jeruzalem in govorili: »Kje je ta, ki se je rodil kot judovski kralj? Videli smo namreč, da je vzšla njegova zvezda, in smo se mu prišli poklonit.« (Mt 2,1-2)

Pravijo, da je božični čas najlepši v letu. Takrat smo dovettejši za Boga in polasti se nas neka posebna čarobnost. Vprašanje, ki si ga ob tem postavljamo, je: »Kaj naj naredim, da se me ne bo polastilo razočaranje, ko bo božič minil?« Odgovor sem našel v evangeljski zgodbi o treh modrih, ki so prišli z Vzhoda, da bi se poklonili rojenemu Kralju. V želji, da bi ga počastili z darovi, so krenili na pot, ki jim jo je kazala posebna zvezda. Ne vemo, koliko jih je bilo. Vemo le, da so prinesli tri darila. Če so bili trije, lahko to označuje trojno človekovo

iskanje Boga - telesa, duše in duha. Gre za iskanje odgovorov na velika življenjska vprašanja o smislu: »Kdo sem? Zakaj živim? Kam grem po smrti?« Sveto pismo pravi: »Iskali me boste in me boste našli. Ko me boste iskali z vsem srcem.« (Jer 29,13) Oni so ga iskali z veliko vnemo. Prepotovali so več kot tisoč kilometrov. Potovanje jih je veliko stalo. Dogodek dokazuje, da Bog daje vsakomur dovolj svetlobe, da ga lahko v temi najde.

Zgodba mi je všeč zato, ker dokazuje, da tudi najbolj pametni in izobraženi znanstveniki iščejo Boga, in to v vseh kulturah in časih. Ne drži, ko pravijo, da je vera stvar primitivnih in neukih. Kajti trije modreci (gr. magoi) predstavljajo glede na raziskave kasto perzijskih filozofov, profesorjev in znanstvenikov. Veljali so za vrhunske genije tedanjega sveta, ki so se ukvarjali z medicino, matematiko, astronomijo, religijo ... Oni potrjujejo, da ne bomo dočkali, da bi bilo na osmrtnici Božje ime. Znanost ne bo nikoli pokopala Boga. O nekom, za kogar trdim, da ne obstaja, ne govorim in se o njem ne sprašujem.

(V. Frankl) Kljub temu je Karl Marx rekel, da je vera v Boga opij, narkotik za primitivne in senzibilne ljudi, s čimer si lajšajo bolečine in kompenzirajo primanjkljaje. Psiholog Sigmund Freud je izjavil, da je vera iluzija, slepilo in samoprevara in da imajo pobožni ljudje potrebo po nekom večjem od sebe, ki skrbi za njih, zato, da se počutijo varno. To delno drži, saj nam je vera v pomoč, vendar so trije modri znanstveniki, ki so iskali Jezusa, našli v veri več kot to. Postavljam tri vprašanja, tri lekције za življenje:

1. Koga iščem?

Moje razpoloženje glede božiča je odvisno od tega, kaj od božiča pričakujem. Sneg? Praznično potovanje okoli sveta? Drag darila? Dobro jedačo in pijačo? Prijetno zabavo? Srečno družino, ki skupaj preživi praznike? Seznam se lahko nadaljuje v nedogled. Kaj moram narediti, da ne bom razočaran, ko bo božična očaranost minila? Problem ni v božiču, ampak v tem, kaj pričakujem od božiča? Če na napačen način iščem napačno stvar na napačnem kraju, bom zagotovo razo-

čaran. Izkustvo treh modrih mi lahko pomaga. Koga so iskali oni? Vprašali so: »Kje je ta, ki se je rodil kot judovski kralj? Videli smo namreč, da je vzšla njegova zvezda, in smo se mu prišli poklonit.« (Mt 2,2) Iskali so Jezusa, ne pa zvezde. Moja sreča, zadovoljstvo in razpoloženje je odvisno od tega, koga iščem? Božič je priložnost, da iščem in najdem Jezusa. Kajti božič brez Jezusa ni božič. Moramo mu vrniti Jezusa.

2. Kje bom našel Jezusa?

Ko iščem Jezusa, moram vedeti, kje ga lahko najdem. Poučiti se moram od modrih, kajti modri še vedno iščemo Jezusa. Evangelist Matej pove, da obstajajo pravi in napačni kraji in načini iskanja Jezusa. Ne gre za folklorno zgodbo, ki jo uprizarjajo koledniki, ko igrajo sveste tri kralje: Miho, Boltežarja in Gašperja. Evangelist je opisal zgodbo o poosebljenem zlu, najhujši možni figuri hudobnega človeka, kralju Heródu. Prizadeval si je uničiti Božji načrt odrešenja, zato je odstranil vse, v čemer je videl grožnjo svojemu prestolu. In to brez zadržkov, z mirno vestjo, čeprav je s

tem povzročil neizmerno krivico in trpljenje nedolžnim. Brezbožni, razuzdani in brezsrčni Heród pooseblja naravo zla in sebičnosti v svetu. Dal je umoriti celo svojo mater, ženo in svoje sinove le zato, da bi zavaroval svojo krono. Ukazal je, naj vojaki na dan njegovega pogreba množično morijo tudi druge, če je že on moral umreti. Gre za profil serijskega morilca, despota in psihopata, za utelešenje peklenške zlobe. Pisec Matej dejstev ne olepšuje, ampak sporoča, da Bog prihaja v padli svet prekletstva, zla, joka, trpljenja, krivic, nasilja in smrti. Opozarja nas, da na nek način vsi skrivamo Heróda v sebi. Le kako drugače lahko pojasnimo komunistična sibirska taborišča smrti, nacistični holokavst, genocide, terorizem, vojno v Siriji, ugrabitve, posilstva, spolne zlorabe in neetične poskuse na človeških zarodkih? Odrešenik je rojen sredi tragedij in obupa, ker svet potrebuje odrešitev. To je vesela novica za vse ljudi. To je triumf Boga. Dobro, da se sredi tako zlobnega in pokvarjenega sveta najdejo posamezniki kot sta bila Marija in Jožef, s pomočjo katerih Bog uresničuje svoj suver-

ni načrt. V zgodbi izstopata dve kulturi: kultura smrti, ki jo zastopa ošabni Heród z vladavino spletka, in kultura življenja, ki jo zastopata ponižna Jožef in Marija, ki sta pripravljena žrtvovati svoje interese za uresničitve Božje volje. Vmes so trije modri, ki imajo kot iskanci možnost svobodne izbire. Vsak hip se odločamo, ali smo za Boga ali proti Bogu, skupaj s posledicami, ki našemu izboru sledijo. Evangelist Matej pove, da celo najhujši sovražniki Boga, največji zlobneži in brezbožneži ne morejo zaustaviti načrta vse-mogočnega Boga. Bog vedno slavi zmago.

Kje bom našel Jezusa? Na prvi božič so ga sprva celo modri iskali na napačnem kraju in na napačni način. Upoštevali so človeško mišljenje, sicer hvalevredno logiko, a so se krepko ušteli. Ne zaradi tega, da bi bilo z logiko kaj narobe, ali pa, da logika ni od Boga. Logika je Božji dar in je sestavni del Božjega stvarstva. Trije modri so nebo opazovali in ga raziskovali. Vendar ima človeško znanje svoje meje. Obstajajo dejstva, ki so nad logiko, a zaradi tega niso absurd, nesmisel; le dojeti jih ne moremo. Česar ne moremo dojeti, so Božje poti, suverena Božja pre-

vidnost, po kateri Bog uresničuje svojo zamisel. Božje misli so nad človeškimi mislimi in so nedojemljive, a se nam razkrivajo kot Božje razodetje. Sveto pismo pravi, da je Stvarnik ustvaril svet, ki je dober, ni pa popoln. Iz Stvarnikovih rok ni prišel v celoti dokončan. Vse, kar je Bog ustvaril, je dobro, ni pa popolno, in je na poti k poslednji popolnosti. Apostol Pavel pravi, da je v porodnih bolečinah. Svet je tak, kakršen je, vključno z možnostjo svobodnega odločanja za ali proti grehu. Bog bi lahko v svoji neskončni mogočnosti in modrosti ustvaril popoln svet, v katerem

ne bi bilo možnosti za nastanek in obstoj zla. Vendar je hotel ustvariti svobodni svet »v stanju poti«, ki vodi k svoji poslednji popolnosti. (T. Akvinski) To ni izraz Božje nemoči in slabotnosti, ampak nam podarja možnost, da svobodno sodelujemo pri izpolnjevanju Božjega načrta. Bog nam je zaupal odgovornost, ker nas kot svoje sodelavce in partnerje spoštuje. Zato moramo biti moralno, družbeno in ekološko angažirani. Tudi Bog, ki se je v Jezusu Kristusu učlovečil, je na prvi božič vstopil v nepopoln in nedovršen svet. Zato je božična zgodba obarvana tudi s krvjo.

Bog se nam razodeva skladno s sposobnostjo našega dojetja. Modrim iz božične zgodbe se je razodel s posebno zvezdo. Bog postavlja pred vsakega človeka kašipot, a ga moram med ostalimi zvezdami na nebu življenja opaziti. Omenjena zvezda ne označuje zgolj astronomske zvezde, ampak predvsem teološko zvezdo. Lahko da je šlo za konjunkcijo med Jupitrom in Saturnom, morda za Halleyjev komet ali za eksplozijo nastanka kake nove super zvezde. S tem si ne

belim glave. To je znanstveno vprašanje. Za vero je potrebno razodetje. Zvezda ne postavlja pod vprašaj verodostojnosti Svetega pisma, saj Sveto pismo ni znanstvena enciklopedija. Tudi če bi znanost dokazala drugače, bi še vedno verjel sporočilu Svetega pisma. Krizostom je zapisal: »Ta zvezda še zdaleč ni ena izmed tolikih zvezd in se ni pokazala po zakonih astronomije.« Imela je določeno nalogo izpolnitve prerokbe: »Vidim ... zvezda vzhaja iz Jakoba in žezlo se dviguje iz Izraela.« (4 Mz 24,17) Takrat so verjeli, da se ob rojstvu pomembne osebnosti pojavi na nebu nova zvezda. Poganskim modrecem se je Bog razodel s pomočjo naravnega astronomskega pojava zato, ker oni niso imeli svetih spisov, medtem ko so judovskim pastirjem oznanilo o Mesiji prinesli angeli, ker je to sodilo v njihovo kulturo. Zvezda je oznanila rojstvo novega Kralja in začetek nove vladavine Božjega kraljestva ljubezni.

Modri možje, znanstveniki tistega časa, so sprva naredili bistveno napako, čeprav bi jih danes zaposlili v NASI (National Aeronautics and Spa-

ce Administration: Nacionalna zrakoplovna in vesoljska uprava; op. lekt.), ki velja za najprestižnejšo znanstveno ustanovo. Iskali so na napačnem kraju in na napačni način, zato tam ni bilo Jezusa. Njihov božič bi lahko ostal zgrešen cilj. V možeh z Vzhoda ne smemo videti le magov, čarovnikov, poganskih svečnikov ali pa astrologov, ampak zvezdoslovce, znanstvenike, modrece. Najverjetneje je šlo za najbolj izobražene ljudi, kakršnih takratna Judeja ni imela, in so morali priti celo iz perzijskega cesarstva, ki je cvetelo v znanju astronomije. Od kod so imeli védenje o novem Kralju? Vrniti se moramo v čas preroka Daniela, ki je kot izgnanec živel stoletja pred tem v njihovem kraljestvu in jim kot Jud izpričal vero v živega Boga.

Trije modri so iskali Jezusa na napačnem kraju in na napačni način. Iskali so ga po logični poti, v prestolnici, na območju kralja Heroda v Jeruzalemu, v kovačnici zla. Ko je duševno bolan in okrutni kralj slišal za novega kralja, tekmeča, je postal ljubosumen. Čeprav je bil že star in ga komaj rojeno Dete ne

bi moglo spodnesti s prestola, si ga je prizadeval uničiti. Zavist ne dovoli dihati lastni senci. Takrat privrejo na plano prikriti motivi. Mnogokrat sem v skušnjavi in Jezusa iščem na napačnem kraju in na napačni način, tako kot mi veva logika. Prepričan sem, da ga bom našel v znanstvenem laboratoriju, enciklopediji znanja, arheoloških izkopaninah, teoloških knjižnicah, nanoznanosti, kvantni fiziki, molekularni biologiji ... Toda Bog uresničuje svojo zamisel na svoj način. Nekaterih stvari ne morem razumeti z logiko, ampak s srcem. Božič je praznik srca, ne pa razuma. Zato je bil izlet v Jeruzalem potrata časa. Pot k Heródu je bila napačna odločitev. Sicer logična, a neučinkovita in neuspešna. Sledilo je veliko razočaranje in nevarno tveganje.

Trije modri so morali sprejeti Božji način, zapisan v Svetem pismu. »Zato vam bo Gospod sam dal znamenje: Glej, mladenka bo spočela in rodila sina in mu dala ime Emanuel.« (Iz 7,14) »Kajti dete nam je rojeno, sin nam je dan. Oblast je na njegovih ramah, imenuje se: Čudoviti svetovalec, Močni

Bog, Večni Oče, Knez miru.« (Iz 9,5) Upoštevati so morali Božjo Besedo, ne pa znanstvenega leksikona in kronike Herodove dinastije. Verjeti so morali preroku Miheju, ki je zapisal, da se bo novi kralj rodil v Betlehemu: »Ti pa, Betlehem Efráta, si premajhen, da bi bil med Judovimi tisočnijami: iz tebe mi pride tisti, ki bo vladal Izraelu ...« (Mih 5,1; Mt 2,6) Ko so prišli trije pogani v Božjo deželo, jim je zažarela še svetlejša zvezda, luč Božje Besede. Njim kot iskalcem sledi povorka človeštva, katere del smo. Oni, ki so veljali za kralje, vajeni, da se jim drugi klanjajo, so se poklonili pred rojenim Kraljem. Potrdili so, da znanost odgovarja na vprašanje »kako se nekaj zgodi«, teologija pa na vprašanje »zakaj se nekaj zgodi«.

3. Kaj so modri podarili Jezusu?

Njihova darila me presenečajo, kajti bili so znanstveniki. Pričakoval bi, če zgodbo aktualiziram, da bi Jezusu podarili teleskop, mikroskop, laser, mobilni telefon, tablični računalnik iPad, umetno srce za Jožefa, humanoidnega robota Asima za

Marijo, zadnji izum tehnološke singularnosti umetne inteligence, dosežek kloniranja, najnovejši podatek z Marsa, skrivnostni zapis nastanka Keopsove piramide, čudežno formulo genov za pomlajevanje telesa ...Trije modri me presenečajo, ker lahko prepoznam v njihovih darovih željo po spreobrnjenju. Če bi bili zgolj astrologi, bi mu podarili horoskop, bajalico ali pa kristale za dobro počutje in zdravje. Svetovali bi, kako naj postavijo Jezusovo zibko, da ne bo izpostavljen nevarnemu sevanju. Odločili so se drugače. Čeprav so bili znanstveniki, so mu podarili ustrežnejša darila. Sledili so Božjemu razodetju. »Ko so zagledali zvezdo, so se silno razveselili. Stopili so v hišo in zagledali dete z Marijo, njegovo materjo. Padli so predenj in ga počastili. Odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire.« (Mt 2,10-11) Dali so mu zlato – darilo za kralja. S tem so ga priznali za Kralja nad kralji. Dali so mu kadilo – darilo za duhovnika. S tem so ga priznali za največjega duhovnika, ki nas zastopa in vodi do Boga Očeta. Dali so mu miro, dišavno mazilo – darilo za maziljenje mrtvih pred poko-

pom. S tem so priznali, da bo umrl kot nadomestna daritev za grešnike, da bo pokopan in bo tretji dan slavno vstal od mrtvih. Priznali so, da je prišel Odrešenik na svet zato, da umre za grehe sveta. Tako se je izpolnila mesijanska obljuba: »Množica velblodov te bo zagrnila, dromedarji iz Midjana in Efe, prišli bodo vsi iz Sabe. Zlata in kadila bodo prinesli, Gospodovo hvalo bodo oznanjali.« (Iz 60,6)

Njihovi zakladi ne predstavljajo materialnih stvari, ampak imajo kot darila duhovno sporočilo. Božič praznujem pravilno le, če dovolim, da je Jezus moj kralj, duhovnik in Odrešenik, ki je umrl za moje grehe in je vstal od mrtvih za moje večno življenje. Potem sem lahko z božičem zadovoljen. K Jezusu moram pristopiti s srcem, kajti božič je praznik srca, ne pa razuma. Je praznik Božje ljubezni. Boga ne merim z metrom, ga ne tehtam s tehtnico, ga ne raziskujem s teleskopom, ga ne analiziram pod mikroskopom in ga ne seciram pod lupo, ampak se z njim srečujem, ker je oseba, ne pa dogodek, stvar, dogma, ideologija, program, ideja,

pozitivna energija ...Trije modri so se po resničnem srečanju z Jezusom vrnili po drugi, novi poti in obšli zlobnega kralja Heroda in ošabno duhovščino. »In ker so bili v sanjah opomnjeni, naj ne hodijo nazaj k Heródu, so se po drugi poti vrnili v svojo deželo.« (Mt 2,12) Žal ostali niso prepoznali ugodnega trenutka Božjega obiskanja. Trije modri popotniki so se odrekli zemeljskemu dožemanju božiča, izstopili so iz zagate in stopili na pot odrešenja.

Vsak božič mine. Pesem angelov je že zdavnaj utihnila. Zvezda repatica je izginila. Pastirji so se vrnili k svojim čredam, modri pa v svojo daljno deželo. Za tiste, ki so Jezusa srečali, se božič šele začne, a ne kot tradicija, jedača in pijača, nakupovalna mrzlica, običaj ali ljudska šega. Danes odločam o tem, kaj bo ostalo od božiča po božiču. Jaz se moram odločiti in ne kdo drug namesto mene. Če sem zares srečal Jezusa, se moram venomer vračati po drugi, novi poti spreobrnjenja. Kajti tudi če bi bilo Dete v Betlehemu tisočkrat rojeno, če ni v mojem srcu, je vse izgubljeno. (Angelus Silesius)

Lea Brkič

Ta otrok, ki v jasliah leži

Kako neverjetno se zdi,
da otrok, ki v jasliah leži,
prihodnost človeštva spremeni,
ta otrok, ki v jasliah leži.

Kako neverjetno se zdi,
da otrok, ki v jasliah leži,
življenju smisel spet podari,
ta otrok, ki v jasliah leži.

Kako neverjetno se zdi,
da otrok, ki v jasliah leži,
največ za človeka naredi,
ta otrok, ki v jasliah leži.

Kako neverjetno se zdi,
da otrok, ki v jasliah leži,
Bog je, ki prihaja med ljudi,
ta otrok, ki v jasliah leži.

Kako neverjetno se zdi,
da otrok, ki v jasliah leži,
ljubeče ljudem spregovori
in je za nas Bog križani.

Eva Vehar in

Petra Gosenca

Božična zgodba

po otroško

Pastirji so na prostem zmrzovali skupaj s svojimi debelimi, puhastimi ovčami. Pastir Joško je skoraj doživel srčno kap zaradi slabega srca, ko se jim je prikazal angel. Pastir Janez je spal in kar naenkrat doživel razsvetljenje ter se prebudil. Vsi pastirji so se začudili, ko so ga zagledali. Angel jim je povedal, da se je v Davidovem mestu rodil Mesija. Pred njimi se je pojavil

tudi zbor angelov, ki je pel veliko bolje od pastirjev.

Zatem so se pastirji odpravili v Betlehem in na poti izgubili skoraj pol črede. Ko so prišli na cilj, niso pri-

čakovali smrdljive in tako majhne štalice. Povrhu vsega jim je še osel zapiral pot v štalico, a so se mu izmaknili in končno videli prelepega dojenčka, ko je ležal v jaslih. Pastir Franci je

po nesreči stopil v kravji drekec, vendar mu to ni pokvarilo vzdušja.

Nato so pastirji odšli naprej in veselo oznanjali rojstvo njihovega Mesije.

ČE VZAMEMO KRISTUSA IZ BOŽIČA,
POSTANE DECEMBER NAJBOLJ BLEŠČEČ,
A HKRATI NAJBOLJ PRAZEN MESEC V LETU.

A. F. WELLS

NAŠ BOG JE BOG NEPRIČAKOVANEGA.
LE KAJ JE LAHKO BOLJ NEPRIČAKOVANO,
KOT KRALJ VSEH NEBES ROJEN V HLEVU.

BIL CROWDER

VSEMOGOČNI SE JE POJAVIL NA ZEMLJI KOT NEBOGLJENI
ČLOVEŠKI DOJENČEK, KI GA JE POTREBNO HRANITI,
PREVIJATI IN NAUČITI GOVORITI KOT VSAKEGA DRUGEGA
OTROKA. BOLJ KOT RAZMIŠLJAMO O TEM,
BOLJ OSUPLJIVO POSTAJA, KAJTI NITI V SANJAH SI NE
MOREMO PREDSTAVLJATI KAJ TAKO ČUDOVITEGA,
KAKOR JE JEZUSOVO ROJSTVO.

J.I. PACKER

V PRAZNOVANJU BOŽIČA NE MOREMO ZARES UŽIVATI,
DOKLER SE NE OZREMO V OČETOV OBRAZ
IN MU HVALEŽNO POVEMO,
DA SMO PREJELI NJEGOVO BOŽIČNO DARILO.

JOHN R. RICE

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

